

שבת אחים גם יחד

סוד החבורה

(4) זוהר חלק ג דף נט/ב

תניא, אמר רבי יוסי, זמנא חדא הוה צריכא עלמא למטרא, אתו לקמיה (ס"א אזלו לגביה) דרבי שמעון, רבי ייסא ורבי חזקיה ושאר חברייה, אשכחוהו דהוה אזיל למחמי לרבי פנחס בן יאיר, הוא ורבי אלעזר בריה, כיון דחמא לון, פתח ואמר (תהלים קלג א) שיר המעלות הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, מאי שבת אחים גם יחד, כמה דאת אמר ופניהם איש אל אחיו, בשעתא דהוה חד בחד משגיחין אנפין באנפין, כתיב מה טוב ומה נעים, וכד מהדר דכורא אנפוי מן נוקבא, ווי לעלמא, כדין כתיב (משלי יג כג) ויש נספה בלא משפט, בלא משפט ודאי, וכתיב (תהלים פט טו) צדק ומשפט מכון כסאך, דלא אזיל דא בלא דא, וכד משפט מתרחק מצדק, ווי לעלמא, (כדין כתיב ויש נספה בלא משפט):

והשתא חמינא דאתון אתיתון על דדכורא לא שריא בנוקבא, אמר אי לדא אתיתון גבאי, תיבו, דהאי יומא אסתכלנא דיתהדר כלא למישרי אנפין באנפין, ואי לאורייתא אתיתון, שרו גבאי:

דבר אחר, הנה מה טוב ומה נעים וגו', אלין אינון חברייה, בשעתא דאינון יתבין כחדא ולא מתפרשן דא מן דא, בקדמיתא אתחזון גוברי מגיחי קרבא, דבעו לקטלא דא לדא, לבתר אתהדרו ברחימותא דאחיה, קודשא בריך הוא מהו אומר, הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, גם לאכללא עמהון שכינתא, ולא עוד אלא קודשא בריך הוא אצית למלוליהו, וניחא ליה וחדדי בהו, הדא הוא דכתיב (מלאכי ג טז) אז נדברו יראי יהו"ה איש אל רעהו, ויקשב יהו"ה וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו וגו':

ואתון חברייה דהכא, כמה דהויתון בחביבותא ברחימותא מקדמת דנא, הכי נמי מכאן ולהלאה לא תתפרשון דא מן דא, עד דקודשא בריך הוא חדי עמכון, ויקרי עליכו שלם, וישתכח בגינכון שלמא בעלמא, הדא הוא דכתיב (תהלים קכב ח) למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך: אזלו, עד דהו אזלי, מטו לבי רבי פנחס בן יאיר, נפק רבי פנחס ונשקיה, אמר זכינא לנשקא שכינתא, זכאה חולקי, אתקין להו טיקלי דערסי קפטורי דקילטא, אמר רבי שמעון, אורייתא לא בעי הכי, אעבר להון ויתבו:

פתח רבי אלעזר ואמר, (בראשית כט ב) וירא והנה באר בשדה וגו', ונאספו שמה כל העדרים וגו', הני קראי אית לאסתכלא בהו, וברזא דחכמתא אינון דאוליפנא מאבא, והכי אוליפנא, וירא והנה באר בשדה, מאן באר דא, היא דכתיב (במדבר כא יח) באר חפרוה שרים כרוה נדיבי העם:

והנה שם שלשה עדרי צאן רובצים עליה, אלין אינון נצח הוד יסוד, דאלין אינון רביעין עלה וקיימין עלה, ומאלין אתמלייא ברכאן ההיא באר: כי מן הבאר ההיא ישקו העדרים, דהא מן האי באר אתזנו עלאין

ותתאין, (נ"א עלמין תתאין), ומתברכאן כלהו כחדא: והאבן גדולה על פי הבאר, דא הוא דינא קשייא, דקיימא עלה מסטרא אחרא לינקא לה (נ"א מינה):

ונאספו שמה כל העדרים, אלין אינון שית כתרי מלכא, דמתכנשי כלהו, ונגדי ברכאן מרישא דמלכא, ומריקן בה, וכד אתחבראן כלהו כחדא לארקא בה, כתיב וגללו את האבן מעל פי הבאר, מגדדין (ס"א מגנדרין) לההוא דינא קשייא, ומעברן ליה מינה, והשקו את הצאן, מריקין ברכאן מההוא באר לעלאין ותתאין: לבתר והשיבו את האבן על פי הבאר למקומה, תב ההוא דינא לאתריה, בגין דאצטריך ליה לבשמא עלמא ולתקנא עלמא:

והשתא הא קודשא בריך הוא אריק עלייכו ברכאן, ממבועא דנחלא, ומנייכו כל בני דרא מתברכין, זכאה חולקיכון בעלמא דין ובעלמא דאתי, עלייכו כתיב (ישעיה נד יג) וכל בניך למודי יהו"ה ורב שלום בניך:

יתבו (ס"א חדו) תמן כל ההוא יומא, והווי חברייא כלהו חדאן במלי דאורייתא, וחדוותא דרבי שמעון הוה סגי, נטל רבי פנחס לרבי אלעזר ולא שבקיה כל ההוא יומא וכל ליליא, והוה חדי עמיה, קרא עליה (ישעיה נח יד) אז תתענג על יהו"ה, כל חדוותא וענוגא יתירא דא דחולקי הוא, (על דא דעמי הוא, על דא כתיב (תהלים קמד טו) אשרי העם שככה לו וגו'), זמינין בההוא עלמא לאכרזא עלי, זכאה חולקך רבי פנחס, דאנת זכית לכל האי, (ד"ה א יב) שלום לך ושלום לעוזריך כי עזרך אלהי"ך:

אשכימו למיזל, קם רבי פנחס ואחיד ביה ברבי אלעזר ולא שבקיה למיהך, אוזיף רבי פנחס לרבי שמעון וברכיה, ולכלהו חברייא:

- הקדמה- בזהר חלקים נסתרים וחלקים שהם מדרש, בהם ניצטט
- בגמרא- כמעט אין דו שיח. כל אחד אומר את דעתו בפני עצמה. הזהר מלא מדו שיח. זה קורה תוך כדי התרחשות.
- כך כאן. רבי שמעון רואה אותם באים לבקש מטר. אך המטר הוא רק סימן לכך שיש מסך שמבדיל בין משפיע למקבל. רבי שמעון מבין שאם נחולל השפעה כאן למטה, זה יוריד מטר מלמעלה.
- הוא רואה אותם באים יחד, וזה מעורר אצלו את תורת החבורה, את הדרישה על הפסוק שבת אחים גם יחד.
- מהי חבורה? = בתחילה נלחמים אחד בשני. דווקא כי אתה חשוב לי דעתך כל כך מקוממת אותי. ההיפך מתלמיד רבי עקיבא שלא נהגו כבוד. לא ביזו, אבל גם לא התייחסו. 'לא ספרו' אחד את השני.
- אחר כך באה ההודאה, האהבה, הרצון להיות חלק ולא להתפרש. היכולת לקבל אחד מן השני.
- רבי שמעון מבקש מכל אחד מבני החבורה לומר משהו. אנחנו מדלגים לדברי בנו רבי אלעזר.
- יש באר, אך היא חסומה, יש עליה אבן. לכל אחד מאיתנו יש באר פנימית אך אין אנו ממהרים לחשוף אותה. אך יש שלשלה עדים על הבאר, נצח הוד יסוד. אלו העדרים המרכיבים את החבורה. הרצון להתנצח, להביא את עמדתו, האכפתיות והמעורבות. היכולת להודות בטעות, והודות באמת- הוד. והשילבו של שניהם- הוא היסוד. סביבה כזו מאפשרת לאבן להגלל ולכולם לשתות מן המים הפנימיים של כל אחד- לקבל זה מזה.
- סיום- רבי פנחס מחבק את כל בני החבורה, מלווה אותם, נפרד מהם. אין כאן 'שכויח' רזה ולא מעוניין, אלא יש כאן תורה של חיים מלאה באהבה ושמחה של רבי שמעון והחברים